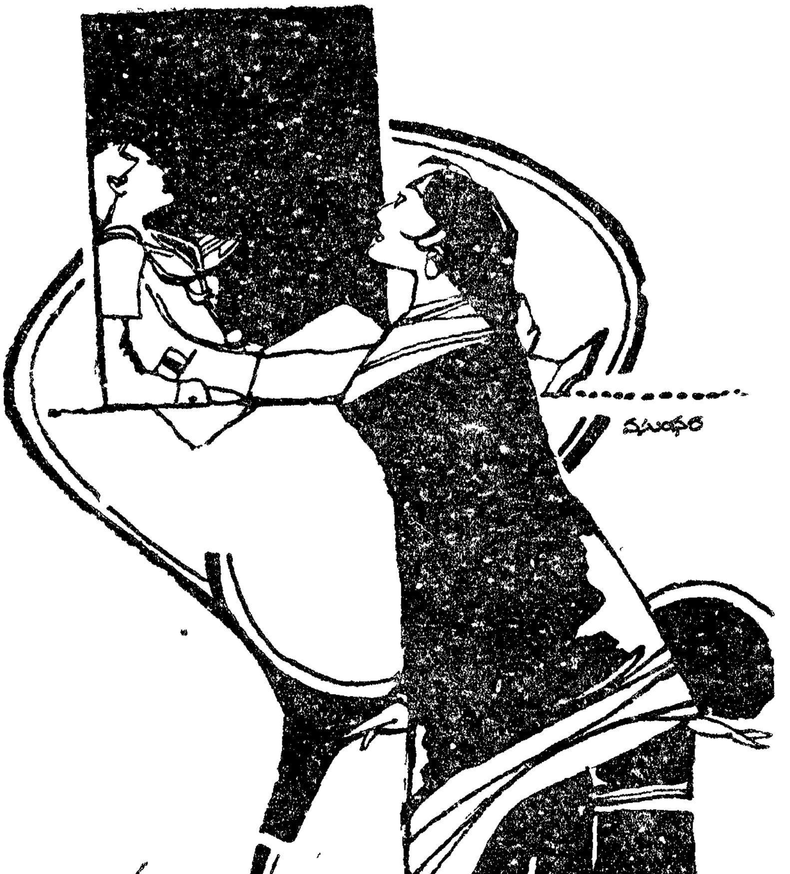

పరమ పద సోపానము

పిల్లహారు జయప్రద

"మోనా...."

"ఏయ్, మోనా....."

"ఏయ్ కోతీ! నాపేరు మోహనుడు. ఇంకెప్పు
నా మోనా అన్నావంటే తంతాను". స్నేహి
ని ఉడుక్కుంటుంటే జడ ముందుకు వేసు
టూ గలగల నవ్వుతూంది పదిసంవత్సరాల
ఆ పిల్ల మాధవి.

'నేను కోతినైతే నువ్వెవరు మోనా''పరుగుతీయ
ంది. ఆ పిల్లజడ మోహనుడి చేతిలో చిక్కు
వెనక్కు పడింది.

'ఛీ, ఛీ, మట్టంతా అంటుకుంది. ఇక నీ
రామపో, కాకరకాయ బెండకాయ టూ..."
గా చూపించింది.

నా జట్టురావూ? అయితే నీకు రోజూ పల
కాకులెవరు తెచ్చిస్తారేం!"

"నువ్వు తెచ్చివ్వకపోతే నాకు దొరకవా? వేణు
తెచ్చిస్తాడులే" బుంగమూతి పెట్టుకొని కోపంగా
చూచింది మాధవి.

"అయితే వేణుగాడిచేతే తెప్పించుకో. వాడూ
నువ్వూ జట్టు. నే రానేరాను" మూతి ముడుచుకొని
విసురుగా పోతున్న స్నేహితుడి చేతిని గట్టిగా
పట్టుకొని,

"అయితే సాయంత్రం బువ్వాటకు రావా" అంది
కాస్త బెంగగా. వాడు లేకపోతే ఆపిల్లకు క్షణం
తోచదు.

"నువ్వు వద్దన్నావుగా" ఆ పసిపిల్లమీద అప
వాదు వేసి తనది తప్పులేనట్టు ధీమాగా నిల్చున్నాడు
పదకొండు సంవత్సరాల మోహనుడు.

"పోనీలే మోనా..... అహ...మోహనా తమాషా
కన్నాను కదా. నువ్వు లేకపోతే నాకేం బాగుండదు.
అయినా బియ్యం, బెల్లం తేవాలిసిన వంతు నీది
గదా ఈరోజు. అది లేకపోతే మేమెలా చేసుకోం?"
దీనంగా చూచింది. మోహనుడికి ఆపిల్ల కళ్ళల్లోకి
చూచేసరికి కోపమంతా తుడిచిపెట్టుకు పోయింది.

"వస్తాలే మాధవీ.... నేను లేకపోతే మీకు చేయ
డం చేతగాదుగా పాపం" మాధవి జడకొసను
రిబ్బను సరిచేస్తూ జాలిపడ్డాడు.

వాడిమాటలకు ఆపిల్ల కళ్ళు మిలమిలా మెరి
శాయి.

"మరి సాయంత్రం మర్చిపోకుండా రావాలి.ఏం"
అంటూ కుచ్చెళ్ళు పైకెత్తి గెంతులేస్తూ పరుగు
తీస్తూ దూరంగాపోయి అక్కడినుండి వెనక్కు
తిరిగి,

"మోహనా! తప్పక రావాలి. రాకపోతే రేపు
బళ్ళో నేను నీతో మాట్లాడను తెలిసిందా"
పెద్దగా అరిచింది. ఆ అబ్బాయిమీద తన అధి
కారాన్ని సూచిస్తూ.

'అలాగేలే కోతిపిల్లా' మనసులోనే అనుకొని
దగ్గరగా ఉన్న ఒక చిన్నరాయి తీసుకొని దూరంగా
ఉన్న చెరువు నీటిలోకి విసురుగా విసిరి పరుగు
పరుగున చెరువు గట్టుకుపోయి చెరువులో రేగే
అలలను చూస్తూ ఊగాలవేసుకుంటూ యింటి
వైపు పరుగు తీసాడు ఆ కొంటె పిల్లవాడు.

* * *

"పెన్ను తీసుకురాలేదా అమ్మాయ్. అయితే
బయటికి ఫో" పెన్ను తీసుకొని రాలేదని కోప్ప
డ్డాడు మాష్టారు. అభిమానం దెబ్బతిన్న మాధవి
కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

మోహనుడు చటుక్కునలేచి "పొద్దున మాధవి
పెన్ను నేను తీసుకొన్నానండి మాష్టారూ" అంటూ
తనపెన్ను తీసి మాధవి కందించాడు.

మాధవి తెల్లబోయి మోహనుడివైపు చూచి,
'కాదండి' అన్నట్టు తల అడ్డంగా త్రిప్ప
బోయింది. అక్కడినుండి చెప్పవద్దన్నట్టు సైగ
చేశాడు మోహనుడు. మాష్టారు మోహనుని
బయటికి పంపిస్తుంటే అయోమయంగా బాధగా
చూచింది ఆపిల్ల. ఆరోజు ఆడుకోడానికి మర్రి
చెట్టుక్రింద కొచ్చినప్పుడు సైగ్గా ఎవరికి తెలియ
కుండా అంది మాధవి.

'ఎందుకు మోనా ఆబద్ధం చెప్పావ్'అని—

"మరి నిన్ను మాష్టారు బయటికి పొమ్మన్నా
రుగా"

"పొమ్మంటే పోతానుగా అబద్ధం చెప్పి నా
బదులు నీవెందుకు వెళ్ళావ్?"

"నువ్వు ఏడ్చావూ?" అమాయకంగా అన్నాడు.

"మరి నిన్ను బయటికి పొమ్మంటే నువ్వూ
ఏడవలా?" జాలిగా చూచింది స్నేహితుడి వైపు.

"నేనేం ఏడవలా. నేనేం ఆడపిల్లనా ఏడవడానికి.
ఎంచక్కా వెళ్ళిపోయి చెడుగుడు ఆడుకొన్నాం.
నేనూ వేణూను అన్నాడు మోహనుడు గర్వంగా

సంతృప్తిగా అమాయకంగా నవ్వుకొంది మాధవి.
ఎర్రగా, బొద్దుగా, ముద్దుగా వుండే మాధవి

అంటే మోహనుడికి తగని అభిమానం. బొమ్మల పుస్తకాలు, పిప్పరమెంటు బిళ్ళలు రకరకాల సిరాలు —ఎర్రసిరా, పచ్చసిరా. ఇంకా.... ఇంకా ఎన్నో, ఎన్నో గవ్వలు, నెమలి ఈకలు తెచ్చి యిచ్చేవాడు మోహనుడు. తననొక్క క్షణమైనా వదలకుండా వెనచుట్టూ మాధవీ! మాధవీ! అంటూ వెంట తిరిగే మోహనుడు అంటే మాధవికి ఎక్కడలేని యిష్టం.

ఆపిల్లతో చిలిపి కజ్జాలేసుకొని ఏడిపించందే, ఆమె బుంగమూతి పెట్టి కోప్పడ్తే చూడందే ఒక్క క్షణమైనా వాడికి గడిచేది కాదు. ఒకమారు కాల్చిన చింత గింజలన్నీ తనే తిని తనకి ఒక్కటి కూడా పెట్టకుండా ఏడిపించాడని రెండు రోజులు మాటలు మానేసింది మాధవి. ఇద్దరికీ ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోవాలని, చింతచెరువు దగ్గర పిట్ట గూడులు కట్టుకోవాలని, మర్రిచెట్టుమీద కలసి కట్టుగా కోతికొమ్మచ్చులాట ఆడాలని వుండేది. కాని—

"ఆమె నాకు పెట్టకుండా ఎందుకు తినాలి? పైగా వూరిస్తూ" అని కోపం మాధవికి.

"తనే వస్తుంది, నేనులేకపోతే తనకి ఒక్క క్షణమైనా గడవదు" అని ధీమా ఆ చిన్నిమోహనుడుకి. కానీ ఇక వుండలేక తనే ఒకరోజు యిన్ని చింతగింజలు తీసుకెళ్ళి యిస్తే ఫక్కున నవ్వేసి జట్టు కలిపేసింది మాధవి.

*   *   *

నెలవులంతా యిట్టే గడిచిపోయాయి. ఆ దినం పరీక్షా ఫలితాలు వచ్చాయి. మాధవి ఫస్ ఫారము పాసయ్యింది. మోహనుడిది పోయింది.

'మాధవీ! నా పరీక్ష పోయింది. నువ్వు ప్యాస్ అయ్యావటగా తెలుసా' గంతులేసుకుంటూ వచ్చి పరీక్ష పోవడమంటే ఏమిటో తెలియని మోహనుడు చెప్తుంటే చూచీ చూడనట్టు పోబోయింది మాధవి.

"కోతీ! నిన్నే. నాతో మాట్లాడవా!?"

"ఊహు" ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పుకుంటూ అంది.

"ఏం?" కనుబొమలు ఎగరేస్తూ అడిగాడు తమాషాగా మోహనుడు.

"నీ పరీక్ష పోయిందటగా?"

పరీక్షపోతే ఎందుకు మాట్లాడకూడదో అర్థం కాలేదు వాడికి.

"పరీక్షపోతే మాట్లాడకూడదా?" అమాయకంగా అడిగాడు.

"ఏమో నాకు తెలియదు. అమ్మ చెప్పింది అలా అని" నిర్లక్ష్యంగా అంది మాధవి.

వాడికి మనస్సు చివుక్కుమంది. కాసేపు మౌనంగా వుండి అన్నాడు.

"పోనీ బాగా చదువుకొంటాను. నాజట్టుంటావా మాధవీ"

"ఊహు బాగా చదువుకున్నా నీజట్టుండను. నీకు డబ్బులేదటగా డబ్బులేని వాళ్ళతో, బీదవాళ్ళతో జట్టుండకూడదని అమ్మచెప్పింది." అమాయకంగా ఆపిల్ల చెప్పుకు పోతుంటే ఆశ్చర్యంగా వింటున్నాడు మోహనుడు. డబ్బుంటేనే జట్టుండాలా? చదువుంటేనే మాట్లాడాలా అంతా అయోమయంగా వుంది వాడి చిన్న మనసుకు.

'కానీ ఏదేమైనా ఇక మాధవితో తనకు స్నేహం లేదు. ఆచిలిపి పిల్ల తనతో ఇక జట్టుకురాదు. అనుకున్నప్పుడు ఆపసివాని కళ్ళలో నీళ్ళునిలిచాయి.

ఇక అక్కడ ఉండకుండా పక్కనే ఉన్న చెరువు గట్టు మీద కూర్చొని చిన్న చిన్న రాళ్ళు ఏరి చెరువులో వేస్తూ ఆ రాళ్ళు చెరువులో రేపే చిన్న చిన్న అలల వేపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. వాడి మనస్సంతా వికలంగా వుంది. కన్నీరు పెల్లుబికి వస్తూంది. మాధవి చెప్పిన మాటలు వాడి మనస్సులో మొట్టమొదటిసారి అంతస్తుల కల్లోలాన్ని రేపింది. కన్నీరు వాడి లేత చెంపల మీదుగా జారుతూంటే నిశ్చలంగా నీటిలోకి చూస్తూ ఉన్నాడు.

తన చెలికాడు ఏడుస్తుంటే తనకీ ఏడుపు వచ్చింది. అమ్మ చెప్పిన విషయాలు గాని, తను మోహనుడితో అన్న విషయాలు గాని అన్నీ మరిచి పోయి పరిగెత్తుకుంటూ తన మోనా దగ్గరకు చేరుకుంది ఆ పిల్ల. వాడి ప్రక్కనే కూర్చొని వాడి కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ,

"ఎందుకు మోనా ఏడుస్తున్నావ్" అంది. స్నేహితురాలి వైపు కోపంగా చూస్తూ—

"నువ్వు మాట్లాడ నన్నావుగా" అన్నాడు కోపంతో ఆ పిల్ల చేతిని తోసేస్తూ మోహనుడు.

"పోనీ ఇప్పుడు మాట్లాడుతున్నాగా. ఏడవకు" బుజ్జగించింది మాధవి.

"మరి మీ అమ్మ మాట్లాడ వద్దన్నదన్నావ్." తన అనుమానం వెలిబుచ్చాడు మోహనుడు.

"లహో అమ్మ వద్దన్నా, ఎవరు వద్దన్నా సరే నేను నీతో మాట్లాడుతాను సైగ్గా. సరా. మరి నువ్వేడవ కూడదయితే."

మోహనుడు మాట్లాడలేదు. ఇంకా వాడికి అనుమానం పోలేదు.

"నిజంగా మోనా" అంది పెద్ద పెద్ద కళ్ళను త్రిప్పుతూ మాధవి.

"అయితే నువ్వు నాతో ఆడుకోడానికి వస్తావా?"

'ఆ'

"బడికి కూడా?"

'ఆ'

'మీ యింట్లో బువ్వాట ఆడుకుంటే పిలుస్తావా?

"తప్పకుండా పిలుస్తా."

"అయితే యీరోజు మేము నేరేడు పళ్ళ కోయడానికి వెళ్తున్నాం. నువ్వూ వచ్చి రాలే పళ్ళన్నీ ఏరుతావా?"

'ఆ'. ఒకసారి నేరేడు పళ్ళు ఏరి ఒడిలో వేసుకొని బట్టలన్నీ ఖరాబు చేసి కొన్నందుకు తల్లిచేత దెబ్బలు తిన్న సంఘటన జ్ఞాపకమువచ్చి వద్దందామనుకొంది ఆ పిల్ల. కాని వాడి మనస్సుకు సంతోషం కలిగిద్దామని, సరేనని ఒప్పేసుకుంది. అప్పటికి గాని మోహనుడికి అనుమానం తీరలేదు. చొక్కాతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకొని

"రా పోదాం" అన్నాడు. చేతులు చేతులు కలుపుకొని తేలికపడిన మనస్సులతో హాయిగా ఎగురుతూ ఇద్దరు ఇళ్ళు కెళ్ళిపోయారు.

"మా నాన్నగార్కి బదిలీ అయిపోయింది. మేం వేరే వూరు వెళ్ళిపోతున్నాం మోనా!" అంది మాధవి ఒకనాడు మోహనుడి ప్రక్కనే కూర్చుంటూ.

"అయితే యిక యిక్కడికి రావా మాధవీ. నన్ను మరచిపోతావా?"—అప్పటికే ఆ విషయం విని దిగులుగా వున్న మోహనుడు ఏడుస్తూ అన్నాడు.

"మరేం చేయను మోనా! మా అమ్మా వాళ్ళతో నేనూ పోవద్దూ? నే నొక్కదాన్నే ఎలా ఉండడం!" మోహనుడు ఏడుస్తూవుంటే తనూ ఏడుస్తూ అంది.

మోహనుడు బిగ్గరగా ఏడుస్తున్నాడు.

"నిన్ను కూడ తీసుకపోదామని అమ్మతో చెప్తాలే మోనా. ఏడవకు" తను ఏడుస్తూనే స్నేహితుడిని బుజ్జగిస్తూంది ఆ పిల్ల.

"ఆహ నేను రాను. మా బామ్మ నొదిలేసి ఎలా వచ్చేది?" కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

"ఏం"

"నేను నీతో వచ్చేస్తే మా బామ్మకు అన్నం ఎవరు పెడ్తారు?"

"వంటవాళ్ళు లేరా! నువ్వెలా పెడ్తావ్ అన్నం" అమాయకంగా అడిగింది మాధవి.

"ఊహు. మాకు వంటవాళ్ళు లేరు. నేను చదువుకొని మా బామ్మకు బువ్వ పెట్టాలట! అందరూ చెప్తారు."

చదువుకొని బామ్మకు బువ్వెలా పెట్టాలో ఆ యిద్దరిలో ఏ ఒక్కరికీ తెలియదు. కాని అరిందాల్లా మాట్లాడేసుకుంటున్నారు. 'అయితే నాతో రావా! నే నొక్కదాన్నే వెళ్ళిపోయేదా!' దీనంగా చూస్తూ అంది. మోహనుడు ఏ జవాబు చెప్పలేదు. కొంచెంసేపు అలాగే మౌనంగా ఉండి,

"అయితే నువ్విక్కడే వుండు మాధవీ. నేను నీ కొకటిస్తాను" అంటూ పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్లి తను ప్రాణప్రదంగా చూచుకుంటూ ఎవరన్నా అడుగుతారేమో అని బామ్మ పెట్టెలో భద్రంగా దాచుకొన్న కృష్ణుడు బొమ్మ, పోయిన సంవత్సరము తిరునాళ్ళలో బామ్మ కొనిచ్చిన తనకు ఎంతో యిష్టమైన బొమ్మ తెచ్చి మాధవి కిచ్చి,

"ఇది నీ దగ్గర జాగ్రత్తగా వుంచుకో. సరే గాని యీ వూరు మరలా వస్తే నన్ను కలిసికోవడము మాత్రం మరిచిపోకేం? అప్పుడు నీకు బోలెడు నేరేడు పళ్ళు కోసిస్తాను" ఏడుపులోనే నవ్వుతూ అన్నాడు.

'సరే' అంది మాధవి ఆ బొమ్మవైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ. ఒక్క సంవత్సరం పరిచయంతో అమాయకంగా అల్లుకుపోయిన ఆ పసి హృదయాలు రెండు దూరమైపోయాయి.

*   *   *

'మాధవీ' భర్త కేకతో ఉలిక్కిపడి వ్రాస్తున్న కాగితాలను గాభరాగా డ్రాయర్లో దాచేసి భర్త చూడకుండా, తలుపు గొళ్ళెంతీసి తలుపు వారగా నిలుచుంది.

"ఏం? ఏం చేస్తున్నావ్ యింట్లో?" ఎప్పుడూ

ఏదో కొరివ మునిగిపోయినట్లు అట్లా ముఖం దిగాలు వేసికొని ఏడవకపోతే, కొంచెము హుషారుగా కనిపించకూడదూ?" అంటూ వినుక్కొంటున్న భర్త ముఖంవైపు అదోలా చూచి,

"ఏం చూచుకొని సంతోషం వెలిగించాలి" అనబోయి గొంతులోనే మింగేసి ఫ్లాస్కులోపోసి వున్న కాఫీ తెచ్చి కప్పులోపోసి అతడు బట్టలు మార్చుకొనే లోపల అతని ముందుంచింది. కాఫీ త్రాగి స్టేషన్‌వైపు దారి తీస్తున్న అతన్ని చూచి దుఃఖం పట్టలేక పడక గదిలోకి పోయి దిండులో తల దూర్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

మెలకువ వచ్చి చూసేసరికి ఏడు గంటలు కావస్తుంది. లేచి గదిలో దీపం వెలిగించి టేబిల్ ముందు కూర్చొంది. మనసంతా నిశ్చలంగా ఉంది. ఏ వికారమూ లేదు. దుఃఖమంతా కన్నీరు రూపంలో బయట పడిపోయింది. నెమ్మదిగా డ్రాయరు సొరుగు లాగి వ్రాసిన కాగితాలన్నీ బయటికి తీసి సక్రమముగా పెట్టి తను వ్రాసినంతవరకు ఆతృతగా చదువుకొని నిట్టూర్చి, కళ్ళు మూసుకొంది. మూసుకొన్న కళ్ళనుంటి టపటప రాలాయి కన్నీటి బిందువులు వ్రాసిన కాగితాలమీద. ఆ నీటిని పైట కొంగుతో తుడిచి మరలా వ్రాయడానికి ఉపక్రమించింది.

"ఇది ఏనాటి కథో, ఎవరికథో కాదు. ఎవరికథో అయితే నే నీనాడు నిట్టూర్చే అవసరం లేకపోయేది. ఇది అచ్చు నా కథే నేనే మాధవిని. ఈ కథ యిలాగే హాయిగా జరిగిపోయుంటే కన్నీళ్ళ కర్మము లేకపోయేది. కానీ.....కానీ....అబ్బ యీ కథలో ఎన్ని మలుపులు! ఎన్ని దోవలు!!

ఆనాడు విడిపోయిన తరువాత అప్పుడప్పుడూ గుర్తు వచ్చేవాడు మోహన్. కానీ కాలం గడిచేకొద్దీ నాలో మార్పు రాసాగింది. వయస్సుతోపాటు సంఘములో అంతస్థుల ప్రాబల్యం అర్థం కాసాగింది.

పరమపద సోపానము

డబ్బు, హోదా, చదువు మానవుల బంగారు కలలు. అవే సంఘములో కొలత బద్దలు. ఆ కొలబద్దలతో సరి తూగేందుకు ప్రయత్నించే యీ రోజులలో నేనూ వాటి ప్రాబల్యమునకు లొంగిపోక తప్పలేదు. నేనూ ఒక మనిషినే కానీ అవి నాలోని అహంకారానికి దోహదం చేశాయి. అవే నా భావి జీవితంలో నన్ను నట్టేట్లో ముంచి విపరీతాల్ని చేశాయి. వాటి ప్రభావానికి తట్టుకునే శక్తి నాలో లోపించింది. అందుకే నా కీ శిక్ష......నా కీ శిక్ష.....అనుభవిస్తున్నాను.

నా అహంకారానికి ప్రతిఫలంగా నా జీవిత పథం మారిపోయింది. నాలో క్రొత్త వూహాలు, క్రొత్త రూపాలు, క్రొత్త అభిరుచులూ, వీటన్నిటి క్రిందా, నా ప్రాణాతిప్రాణమైన స్నేహితుడు, చెలికాడు, ప్రియాతిప్రియమైన, నా చిన్ననాటి మోహన్ మరుగున పడిపోతున్నాడు. అతని స్థానాన్నే ఖాళీ చేసానని భ్రమపడ్డ హృదయ ఫలకంపై వేరే రూపాన్ని చిత్రించేందుకు, చాలా అవస్థలు పడ్డాను. ప్రతి వూహ వెనకాలా మోహనుడి నీడ కన్పించేది. ఆ నీడను తుడిచేసే ప్రయత్నంలో ఏమేమో వూహించుకున్నాను. భవిష్యత్తుకు బంగారు నిచ్చెనలు వేసాను— నాకు డబ్బు వుంది. అతను కనీసావసరాలు తీరనంత బీదవాడు. తను ఒక నాటికి డాక్టరు అవుతుంది. ఫస్ట్‌ఫారం పరీక్ష తప్పిన మోహన్ ఏమీ కాలేడు. తనకు తెలిసిన వాళ్ళంతా పెద్దవారు, డాక్టర్లు, లాయర్లు, జమీందారులు...... ఇంకా, ఇంకా......వీళ్ళందరిమధ్యా తన ప్రక్కన మోహన్, మాసిన బట్టలతో, చింపిరి జుట్టుతో, ఏమీ రాని మోహన్. అలా వూహించుకోవాలంటే నాకు భయమేసేది. తన హృదయంలో మసక మసకగా వున్న మోహనుణ్ణి పంపివేయడానికి నన్ను నేను మభ్య పెట్టుకోవడం మొదలెట్టాను.

"చిన్ననాటి స్నేహితుడు, జీవిత భాగస్వామి అవ్వాలని ఏముంది?" అని సంతృప్తిపడేదాన్ని. కానీ రెండే రెండు సంఘటనలు నాకు వాటన్నిటి వెనకాలా వున్న కటిక నిజాన్ని చెప్పేవి. ఒకటి అత నిచ్చిన బొమ్మ పోగొట్టుకున్న రోజు, తన సర్వస్వం ఎవరో కాజేసినట్లు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చిన సంఘటన, రెండవది తను యవ్వన ప్రాంగణంలో అడుగు పెట్టిన దినాల్లో అతనిని దూరాన చూచి, పరుగు పరుగున అతని దగ్గరకు చేరి అతను చేయికలపగానే సిగ్గుతో పారిపోయిన దినం. ఆరోజు ఆ సిగ్గుకు, ఆ అనుభూతికి కారణం స్పష్టంగా తెలియలేదుకానీ ఈనాడు దాని ఆంతర్యం పూర్తిగా బోధపడింది. కానీ ఆ విషయాన్ని దాచుకోవడానికి, నన్ను నేను మభ్యపెట్టుకోవడానికీ సర్వ ప్రయత్నాలూ చేసాను. అందులో విజయమే సంపాదించాను. మొత్తానికి నా అహంకారం క్రింద అనురాగం నశించింది. నా అంతస్తు క్రింద నా మానవతే సిగ్గుపడి పారిపోయింది.

నా స్వప్నాలు, నా ఊహాలు, నా భావాలు, బంగారు సోపానాల ప్రయాణాలూ, వీటన్నిటి క్రిందా, చిన్ననాటి చెలికాడూ, "వెళ్ళిపోతున్నావా మాధవీ" అని రోదించే మోహన్ "నాతో మాట్లాడవా?" అని జాలిగా చూసే స్నేహితుడు, జడపట్టి లాగి 'కోతీ!' అని పిలిచే చిలిపివాడు "మరలా ఇక్కడికొస్తే నన్ను మరచిపోకేం, నీకు బోలెడు నేరేడు పళ్ళు కోసిస్తాను." అని ఆహ్వానించే అనుంగు బంధువు, నా మోహన్ మరుగున పడిపోతున్నాడు. కళ్ళకు కనిపించనంత దూరం వెళ్ళిపోతున్నాడు.

బాల్యం వదిలి యవ్వనంలో అడుగుబెట్టబోయే దశలో, తలిదండ్రులు చుట్టాలు అంతా కలసి అంతస్థు పేరిట నన్ను మోసం చేసారు. ఈనాడు "నీ దౌర్భాగ్యానికి నువ్వే చింతించు." అంటూ తప్పుకున్నారు.

* * *

నా ఆశయాలకు తగినట్టే, నేను కోరుకున్నట్టే ఇంటర్ మీడియట్‌లో ఫస్ట్‌క్లాస్ రావడం, మెడికల్ కాలేజీలో సీటు రావడం జరిగాయి. నేను కావాలనుకుంటే, ఆటువంటి సీట్లు ఎన్నైనా డబ్బు పెట్టి కొనగలను, కానీ నేనే స్వంతంగా, కష్ట ఫలితంగా సంపాయించుకున్నాను. అదే నా గర్వం. ఆ గర్వంతోనే ఒకనాడు, తెలిసీ తెలియని వయస్సులో కూడా ఫస్ట్‌ఫారం పోగొట్టుకున్న మోహనుడి కళ్ళలో నీళ్ళు తెప్పించాను.

ఆరోజు తన ఆశయాలు నెరవేరాయి కదా అనే సంతోషాతిశయంలో భవిష్యత్తుకు బంగారు నిచ్చెనలు వేసుకుంటూ, నా భవిష్యత్తును మోసుకుపోవడానికి వచ్చే ట్రెయిన్ కొరకు ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను స్టేషన్లో. నాన్నగారు బుక్‌స్టాల్ దగ్గర కెళ్ళారు, నా కాలాన్ని చంపడానికి ఆయుధాన్ని కొనివ్వడానికి, ఆయనకు తెలియదు, నా ఊహలను రజితపత్రాలలో పొందుపరచడానికే కాలం చాలదని.

అంతదూరాన ప్లాట్‌ఫారం మీద మోహన్, మాసిన బట్టలు, తైల సంస్కారంలేని జుట్టు,

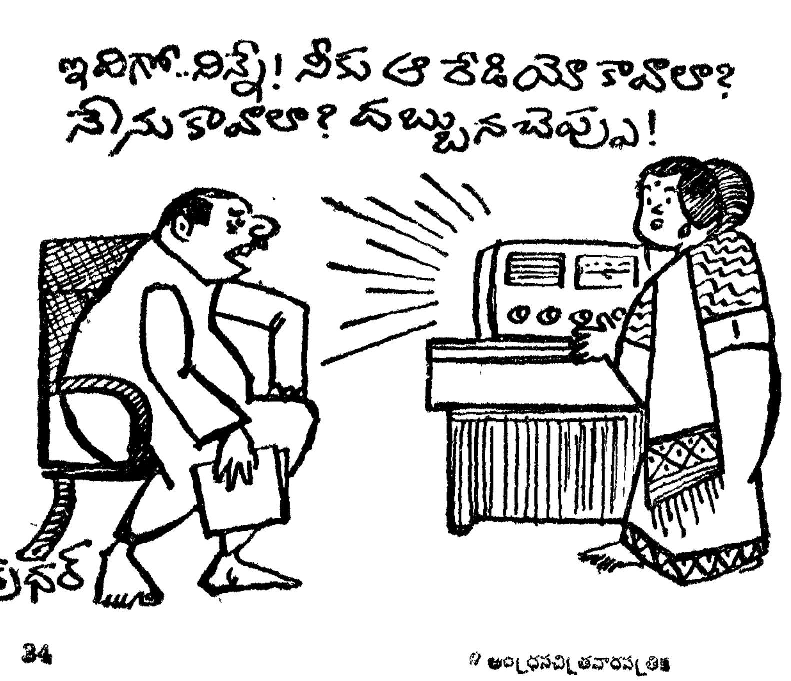

తెలిసిన చూపులతో, నీరసంగా, దీనంగా, బాధగా అంతకు వెయ్యిరెట్లు ఆత్రుతతో సభలోని స్టేషను గడియారం వైపు చూస్తూ చిరాగ్గా పచార్లు చేస్తున్నాడు.

నా హృదయం ఒక్క క్షణం స్పందించడం ఆగిపోయింది. కాలం స్తంభించింది. ఆ క్షణం ఎంత బలవత్తరమైందో గాని, నా ఆశయాలు, బంగారు కలలు, ఇన్నినాళ్ళుగా తెలియకుండా అణచుకున్నాయి. చిన్ననాటి స్నేహితుణ్ణి కలుసుకో బోతున్నాననే సంతోషం నన్ను ముంచెత్తింది. ఇంతవరకు అనుభవంకాని అనుభూతి ఏదో నా నరనరాన్నీ ఆక్రమించింది. వణికే సమూహంతో తలెత్తి చూశాను. అప్రయత్నంగా అతనూ ఇటే చూశాడు. అతని ముఖంలో బాధ, భయం, అన్నీ ఆ నిముషంలో మచ్చుకైనా కన్పించకుండా మటుమాయమయ్యాయి. మొదటి రోజు పథ్యం తిన్న దీర్ఘరోగిలా, కష్టకాలంలో పెన్నిధి దొరికిన బీదవాడిలా, పోతుందనుకున్న పరీక్ష పాసైన విద్యార్థిలా అతని ముఖంలో వేయి జ్యోతుల కాంతి. వడివడిగా అడుగు వేసుకుంటూ తన వైపే వస్తున్నాడు మోహన్. సిగ్గుతో నా తల వాలిపోయింది. నా గుండె కొట్టుకునే శబ్దం నాకే విన్పిస్తోంది.

"మాధవీ!" ఆ కంఠంలో ఎనలేని ఆప్యత.

తన ముందున్న మెట్లు లేని కాళ్ళు మరలా నన్ను నా మిథ్యాప్రపంచంలోకి లాగేసాయి. ఆ కాళ్ళను బట్టి ఊహించుకున్నాను అతని రూపాన్ని. క్షణికమైన ఆవేశం కలిగిపోయింది. నా బంగారు స్వప్నాలను సాకారం చేసుకోవాలని అనలేదు.

"మాధవీ!" మరలా అదే పిలుపు. ఆ పిలుపులోని ఆవేదనకు ఉలిక్కిపడ్డాను. విపరీతంగా వడలిపోతున్న హృదయాన్ని దిక్కబట్టుకుని, స్థిరంగా కూర్చున్నాను.

"ఏం మాధవీ! మాట్లాడవు?" ఆ పిలుపును

పరమపద సోపానము

నిరసించే బలం నాలో లోపించింది మెల్లిగా తలెత్తాను.

"మాధవీ! నేను..నీ మోహన్ని" అతని ముఖం లోని తేజస్సుకు తట్టుకోలేక తలవంచాను.

"బాగున్నావా మాధవీ! మరలా మన ఊరికి రాలేదం? ఇప్పుడేం చేస్తున్నావు? అసలు నిన్ను నా జన్మలో కలుసుకో లేనేమోనని బాధపడ్డాను. ఆరోజు స్కూలు దగ్గర కలుసుకుని విడిపోయిన క్షణం నుండి నిన్ను వెతుకుతూనే వున్నాను. ఆరోజు నిన్ను వివరాలు అడిగి కనుక్కోనందుకు నన్ను నేను నిందించుకోని క్షణం లేదంటే నమ్మ మాధవీ! పోనీలే.. పోనీలే. నిన్ను కలుసుకున్నాను అంతే చాలు" అతను మహారాజుగారి అంబారీ ఎక్కినంత సంతోషపడుతూ చెప్తుంటే, విభ్రాంతిగా వింటున్నాను. అతను అది తన అదృష్టమని పొంగి పోతుంటే అది నా దురదృష్టంగా భావించి వణికిపోయాను నేను. అతనిలోని విశ్వాసం నాలో మొండితనాన్ని రేకెత్తించింది. నేను కోరుకుంటున్న మరకతాలు పొదిగిన భవిష్యత్తును ఊహించుకుంటూ తలెత్తాను.

నా శూన్యదిక్కులు చూచి ఒక్కడుగు వెనుక్కు వేశాడు. "నువ్వు.. మీరు.. మీరు" అతని తడబాటులో ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకుని అన్నాను.

"క్షమించండి. నేను మీరనుకుంటున్న మాధవిని కాదు. నా పేరు శారద." కొరడాతో కొట్టినట్లు ఉలిక్కిపడ్డాడు నా మాటలు విని. అతని ముఖంలో వెలుగు ఆరిపోయింది. ముందుకు వేయబోతున్న అడుగు వెనక్కుపడింది. నమ్మలేనట్లు అలాగే కొంతసేపు నా ముఖం వైపు చూచి,

"మరి.. మీరు అచ్చు మాధవిలా.. ఉంటేను.." అతని మాటలు తడబడ్డాయి.

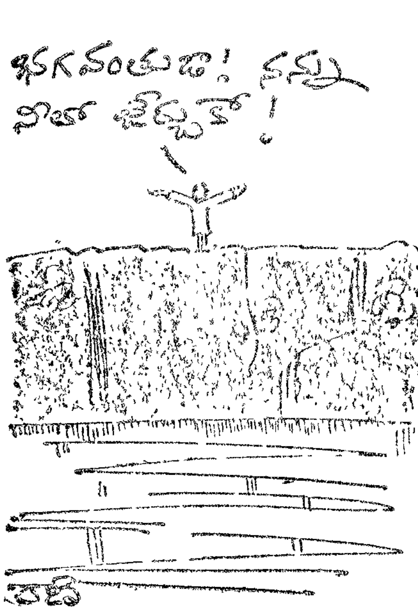

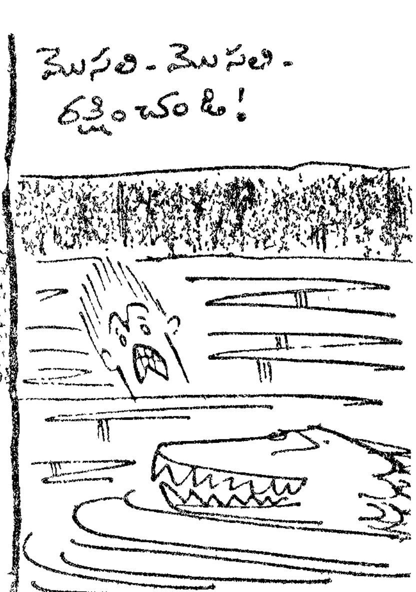

తలెత్తి అతని ముఖంలోకి తీక్షణంగా చూశాను. అతడు నా చూపులకు తట్టుకోలేక మెల్లిగా జారుకుంటూ దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. అతడు కన్పించినంతవరకు చూచి హాయిగా గాలి పీల్చుకున్నాను. ఒక గండం గడిచిపోయినట్లు ఫీల్ అయ్యాను. నాకా క్షణంలో అంతమంచి ఐడియా తట్టినందుకు నన్ను నేనే అభినందించుకున్నాను.

కాని ఒకనాడు ఇటువంటి ఆనాలోచితమైన పనికి చింతించాల్సి వుంటుందని తెల్సివుంటే నేనంతగా గర్వపడేదాన్ని కాదేమో. ఈనాడు ఒంటరి దాన్నై నా దౌర్భాగ్యాన్ని నిందించుకోవాల్సిన అవసరం వుండేది కాదేమో.

అతడు తన బామ్మ చావు కబురు తెలిపి, తన ఒంటరితనానికి రోదిస్తూ, ఉన్న ఒకే ఒక్క ఆశతో తన జీవనజ్యోతి మాధవి కొరకు ఎదురు చూస్తూ జీవిస్తున్న అతనిలో తను ఒక్క మెరుపు మెరిపించి పూర్తిగా అంధకారం చేశానని తెలిసుంటే అంతగా సంతోషపడేదాన్ని కాదేమో.

నా జీవిత పథంవేరు. అతని జీవిత పథంవేరు. అతనికి నేను సర్వస్వం. నా కతడు ఏమీ కాడు. నా బంగారు కలలే నా సర్వస్వం అప్పట్లో. రెండు విభిన్న పథాల్ని మోసుకుంటూ కదిలిపోయింది రైలుబండి.

* * *

రెండు నిండు సంవత్సరాల తర్వాత మరలా కన్పించాడు మోహనుడు. ఆరోజు స్టేషన్లో అతడు కన్పించినప్పుడు కలిగిన భయంగాని, బాధ గాని లేనిప్పుడు నాకు. నాలో నా ఆశయాలు బలంగా హత్తుకపోయాయి. అతనిని ఎదుర్కొన డానికి ధైర్యంగా నిలబడ్డాను.

వడివడిగా వస్తున్న అతను ఎవరో ఆజ్ఞాపించి నట్లు ఆగిపోయాడు. ఒక నిమిషం నా ముఖంలోకి నిదానంగా చూచి,

"మీరు శారద కదూ!" అన్నాడు.

"అవును. ఏమి?" అన్నాను ధైర్యంగా, సౌమ్యంగా.

"ఏంలేదు. మరలా రెండోమారు నా మాధవి అనుకొని పొరబడ్డాను" నీరసంగా ఉన్నాయి అతని మాటలు.

'నా మాధవి!' షాక్ తిన్నాను.

ఒక పురుషుడు తనను గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాడని తెలిస్తే స్త్రీ తప్పకుండా సంతోషపడు తుంది, ప్రేమించకపోయినా సరే.

నాగురించి మోహనుడికి ఎటువంటి అభిప్రాయా లున్నాయో నన్నెంత గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాడో తెలిసికోవాలనిపించింది నాకూ అందరి స్త్రీలలాగే. దానివల్ల అతనికి బాధ కలుగుతుందన్నైనా ఆలో చించకుండా అన్నాను.

'మీ మాధవి గురించేనా ఏంటి మీ దవేది?'

'మీమాధవికి ఎలా ఉంటుంది' ఆత్రుతగా ముందుకు వంగి అడిగాడు.

'సన్నగ్గా, పొడుగ్గా ఎర్రగా అచ్చు నాలాగే వుంటుంది' అతని ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ అన్నాను.

"అవును. మాధవి అచ్చు మీలాగే వుంటుంది.

[illegible]

'ఆ తెలుసు. ఆమె మా క్లాస్‌మేటు' అన్నాను అతి తేలిగ్గా.

'ఆ అమ్మాయిదేవూరు. వాళ్ళ నాన్నగారి పేరు తెలుసుంటే చెప్పరా?'' దీనంగా అడిగాడు.

మా వూరిపేరు, నాన్నగారిపేరు చెప్పాను.

అతని ముఖం సంతోషంతో వెలిగిపోయింది. తన ఆనందాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ మెల్లగా అన్నాడు.

'ఆమె యిప్పు డెక్కడుంది?'

అతని ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు నేను. అతనిని తమాషా చేయాలనే చిలిపి కోర్కె బయలుదేరింది నాలో. నా యీ మూడు సంవత్సరాల కాలేజీ జీవితంలో ప్రేమ, ఆరాధన, అని ఎవరైనా అంటే హేళన చేసేదానిని నేను. ఇప్పుడు కూడ మోహనుణ్ణి చూడగానే అలాగే అనిపించింది.

''మీరు మాధవిని ప్రేమించారా ?'' అన్నాను చిలిపిగా.

మోహనుడు సుస్మితంగా సిగ్గుపడ్డాడు. మనస్సులో నవ్వుకుంటూ అతనివైపు చూచాను. ఆరోజు పేషన్‌తో చూచిన మోహనుడిలాలేడు. నీటుగా, హుందాగా కన్పించాడు.

అతను నా వైపు చూచాడు తన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పమన్నట్లు.

''ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించే మీరు ఆ అమ్మాయి ఎక్కడుందో తెలిసికోలేకపోయారా?'' అడిగాను తనని ఉడికించాలని.

మోహనుడు చెప్పాడు. చెప్పేటప్పుడు అతని గొంతులో బాధ ధ్వనించింది.

''మాకు తెలిసీ తెలియని వయస్సులోనే మేమిద్దరం అల్లుకుపోయాం. ఆ వయసులోనే విడిపోయాం. మధ్యలో ఒకమారు కలుసుకున్నాను. అంతే. యింత వరకు తిరిగి కన్పించలేదు. ఎప్పటికైనా నా అదృష్ట దేవత కనపడుతుందని ఎదురు చూస్తూ యీ జీవితాన్ని గడుపుతున్నాను.''

నేను కాస్త బిగ్గరగా నవ్వాను. నేను అధిక్షేపం గా చేస్తున్నానని కాబోలు మోహనుడు ముఖం చిట్లించుకొన్నాడు. కాని తన మాధవి కొరకు శాంతంగా మారి, 'చెప్పరా?' అన్నట్లు నావైపు చూచాడు.

నేనే ఆ మాధవినని తెలిసుంటే, ఏ మాధవి కొరకైతే అతను ప్రతి క్షణం ఎదురు చూస్తున్నాడో ఆ మాధవే ఎదురుగా నిలబడి తనని హేళన చేస్తోందని తెలిస్తే అప్రతిభుడై భూమిలోకి క్రుంగిపోయేవాడేమో అతను.

'ఎప్పుడో చిన్న తనాన విడిపోయిన మాధవిని గుర్తుపెట్టుకున్నారా'' అన్నాను ఆశ్చర్యం నటిస్తూ.

''నా చిన్ననాటి చెలికత్తె, చిలిపి పిల్ల నా మధూనెలా మరచిపోను? నా కొరకు తన అమూల్యమైన కన్నీళ్ళతో భూమాతకు అంజలి ఘటిస్తూ నన్ను వోదార్చే నా మధూను గుర్తుపెట్టుకోకుండా ఎలా ఉండగలను?'' గొణుక్కున్నాడు.

ఆ మాటలు నాలో కొద్ది చలనాన్ని కలిగించాయి. ''నా చిన్ననాటి చిలిపి పనులు యింకా [illegible]గా గుర్తుపెట్టుకున్నాడా! [illegible]

[illegible] 'ఆమె యిప్పు డెక్కడుంది' మరలా అడిగాడు. ఇంతవరకూ భద్రంగా దాచుకొన్న నిజం చెప్పేయాలనిపించింది, కాని అంతలోనే నా ఊహ [illegible] ఉన్న నిజం చెప్పి అతని ముందు నన్ను నేను చిన్నబుచ్చుకోదలుచుకోలేదు. అలా అతనితో తన జీవితం గడుపుకోవాలనిపించలేదు. ఆ వూహ నాకు భయం

యీ 'బ్రిజిల్' కొనల్ని
భూత అద్దము
క్రింద పోల్చి
చూడండి

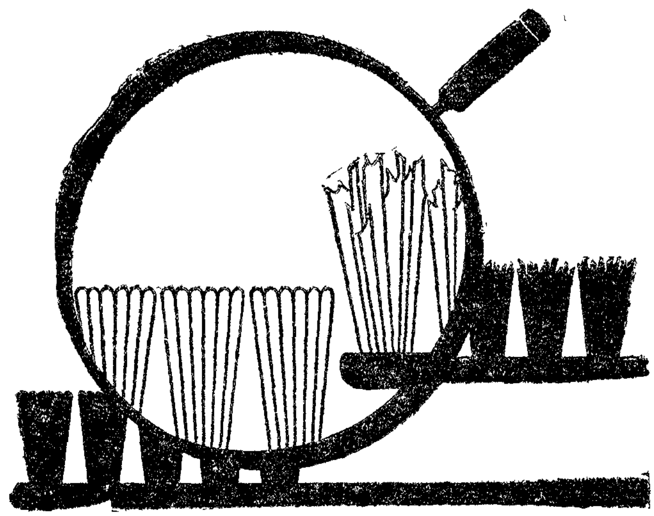

బినాకా
టూత్ బ్రష్
క్షేమకరమైన 'గుండ్రని
బ్రిజిల్' కొనలతో కూడి
చిగుళ్లను
తెగనీయదు

CIBA

పరిశుభ్రముగా తోమండి
క్షేమకరముగా తోమండి
బినాకా తో తోమండి

ఫోల్డింగ్ 50 షాట్ పిస్టల్

లైసెన్సు అక్కరలేదు. అమెరికన్ మోడల్. దొంగలు, క్రూరమృగముల నుండి రక్షించుకోండి. ఉల్లాస ప్రయాణాలు, యాత్రలు, నాటకాలకు పనికొస్తుంది.

ఆటోమేటిక్ 50 షాట్లు ఏర్పాటుగలదు తేలికైనది. ఇందు నుండి వెలువడు నిప్పు రవ్వలు మిమ్ములను కాపాడును. ధర 50 షాట్లు నెం 33 రు 13/50. ఇంగ్లీషు మోడల్ నెం 99 రు. 15/50 వి.పి.పి. చార్జీలు రు. 2/50. లెదర్ కేసు రు. 7/- అదనపుషాట్లు 100కి రు. 5/-

GEM ARTS (WAPM-15)
P. Box 1325, Delhi 6

ఉ చి త ము

ప్రతి దినము ఉపయోగపడు ఖరీదైన విలాసవస్తువులు ఉచితంగా పొందండి. వివరములకు, ఉచితంగా శాంపిల్సుకు వ్రాయండి.

MUTUAL BENEFIT (Regd)
5A, Darya Ganj, Delhi-6.

రు. 20/-లకు ట్రాన్సిస్టర్

మా లాటరీ పద్ధతిపై రు. 20/- లకే రు 330/- విలువ గల ఆల్ వరల్డ్ 3 బ్యాండ్ పోర్టబుల్ ట్రాన్సిస్టర్ ను పొందండి. మీ ఆర్డరు వెంటనే వ్రాయండి.

CEYLON TRADERS
(WAP-22)
Post Box 1257, DELHI-6.

తెల్ల మచ్చలకు ఉచిత వైద్యము

శక్తివంతమైన మా ఆయుర్వేద ఔషధము "SWETARI" తెల్ల మచ్చలను కొద్ది రోజులలో తొలగించును. సాంఘిక సంక్షేమం కొరకు 1000 రోగులకు ఒక్కొక్క పాకెట్ ఉచితంగా యివ్వబడును. వెంటనే వ్రాయండి.

Sri Krishna Chandra Vaidya
(A. P.) P.O. Katrisarai (Gaya)

పరమపద సోపానము

కరంగా అనిపించింది

మరలా యీరోజు ఆ నిజాన్ని కప్పిపుచ్చడానికి యింకొక అబద్ధమాడాను. "ఆ అమ్మాయి పోయి రెండేళ్ళయింది" అతని ముఖంవైపు పరీక్షగా చూస్తూ నెమ్మదిగా అన్నాను. ఆ మాటతో,

అతని ముఖం వెలవెలపోయింది. నా మాటలు అతని హృదయంలో శూలాల్లా గ్రుచ్చుకొన్నట్టున్నాయి. అతని కనుగుడ్ల చలనం ఆగిపోయింది. మరి మాట్లాడకుండా పెద్దపెద్ద అంగ లేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు

తనది అనుకున్న మాధవి, ఎప్పుడూ తనదిగా వూహించని మాధవి పూర్తిగా శాశ్వతంగా యింకొకరి సొత్తు అయిందని తెలిసిన మోహనుడు ఆ దెబ్బకి తట్టుకోలేకపోయాడు. అది అతని స్వార్థమే కావచ్చు కానీ అది అతని అపరాధం మాత్రం కాదు.

నాకున్న ధన గర్వంతో, విద్యా గర్వంతో నా జీవితంలో, నా మోహనా జీవితంలో ఒక నాటకం సృష్టించాను. ఆ నాటకంలో నేనే సూత్రధారిణినై ఒక ఆట ఆడాను. ఆనాడను కొన్నాను. ఆ ఆటలో మోహనుడు ఓడిపోయాడని. కానీ......కానీ ఆ 'గేమ్'లో ఎక్కువగా ఓడిపోయింది పొగొట్టుకొంది నేనే.

ఆనాడు కలం చేతిలో ఉంచుకొని నా దూరదృష్టిని నిందించుకోడానికి నేనే కారకురాల్ని. అందుకు నే నెవర్ని బాధ్యుల్ని చేయలేను

మరొక్క సంవత్సరానికి నే కోరుకొంటున్న అన్నీ యోగాల్ని అందుకో గలిగాను. ఎదురు చూస్తున్న అంతస్థుని చేరుకో గలిగాను. అందంలో మన్మధుడు, డబ్బులో కుబేరుడు, అంతస్తులో నేనూహించ లేనంత గొప్పవాడు నాకు భర్త అయ్యాడు. అతనితో నాకు మూడవ సంవత్సరంలోనే పరిచయమైంది. అతను 'నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా' అన్నాడు. 'సరే' నన్నాను. ఇంట్లో అంతా యిష్టపడ్డారు. ముఖ్యంగా నేను కోరుకొన్నది నాకు లభిస్తోంది. అంతకంటే ఏం కావాలి? కానీ అతను నన్ను చదువుమానేయమన్నాడు. మొదట నేను దాన్ని అంగీకరించకపోయినా ఆ తర్వాత ఆ మెకానికల్ జీవితంమీదా నాకూ మోజు పోయింది. నిర్విచారంగా చదువుకు స్వస్తి చెప్పి అతనితో నా జీవితాన్ని ముడిపెట్టాను. అతను కుబేరుడు, మన్మధుడు. కానీ..... కానీ స్త్రీకి సౌఖ్యమివ్వలేని పురుషుడు, స్త్రీని స్త్రీగా చూడలేని అంధుడు, ఆమె కంటూ ఒక వ్యక్తిత్వముందని గౌరవించలేని అహంకారి. అతను నా భర్త

నా భర్త నన్ను చులకనగా చూచినప్పుడు, అతను త్రాగివచ్చి తెలివి తప్పేలా కొట్టినప్పుడు, తనని మనిషిలా కాకుండా మట్టిబొమ్మలా చూస్తూ అసభ్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నప్పుడూ, మోహనుడు, నా కొరకు పరితపించే నా మోహనా గుర్తుకు వచ్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేదాన్ని. స్టేషన్లో అతను కన్పించినప్పటి నా ప్రవర్తనను తలచుకుని కుమిలిపోయేదాన్ని. అతని తీయటి కబుర్లు గుర్తు తెచ్చుకుని నా బాధను మర్చిపోవాలని ప్రయత్నించేదాన్ని. "నేను ఏడిస్తే నాతోపాటు నా కొరకు కన్నీళ్ళతో భూపాలాకు అంజలి ఘటిస్తూ, నన్ను ఓదార్చే నా మాధూ ఎలా మర్చిపోను?" ఆనాటి మోహనుడి మాటలు నన్ను ఓదార్చేవి

అప్పుడు నా జీవితాన్ని రక్షించుకోవడానికి రెండు అబద్ధాలుచెప్పి, అతని జీవితాన్ని బలిపెట్టాను. ఇప్పుడు నేను కోరుకున్న జీవితంతో సంతృప్తి పడలేకా, ఎవరినీ నిందించలేకా బాధపడుతూ, ఆ బాధను మర్చిపోవడానికి అతని వూహాలనే సాధనంగా ఉపయోగించుకుంటున్నాను "ఎంత స్వార్థపరురాలిని నేను!"

ఇక నా కలం కదలదు. ఇక దానికి భవిష్యత్తు తెలియదు. ఏదో ఒక రోజు నా మోహనా కన్పిస్తాడు. అంతటితో ఈ కథ పూర్తవుతుంది. ఆ క్షణం కొరకే ఎదురు చూస్తున్నాను. అతని పాదాలను నా కన్నీటితో అభిషేకం చేస్తూ క్షమించమని అడిగితే చాలు. అంతే చాలు. అతను క్షమించినా, శిక్షించినా హృదయ పూర్వకంగా స్వీకరిస్తాను.

* * *

ఆమె కలం ఆగిపోయింది. దానితోపాటు ఆమె మనసు కూడా అలసిపోయింది. అలా ఆ కాగితాల మీదనే ఒరిగిపోయి నిద్రపోయింది.

"మా......ధవ!" ఎక్కడినుండో త్రాగుడు మైకంలో గతి తప్పిన స్వరం. ఆ స్వరానికి మాత్రమే అలవాటుపడ్డ ఆమె ఉలిక్కిపడిలేచింది. గుబగుబసళ్ళి తలుపుతీసింది. ఎదురుగా భర్త ఎర్రని కళ్ళతో.

"ఏం చేస్తున్నా....వు మహా...రాజ్ఞం ఎంతసేపు పిలవాలి రాణిగారిని"

ఆమె వెంప నొక్కుకుంది

"క్షమించండి.... వినపడలేదు".

"వినిపిం....చక పోవడానికి ఏలోకాల్లో వున్నావు"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"ఏం మాట్లాడవు? మొగుడంటే ఏమైనా గౌరవం వుందీ?"

ఆ అరుపులు ఎవరైనా వింటారని భయపడింది మాధవి.

"మీకు మనస్సు స్థిమితంగా లేదు. రండి.కాసేపు పడుకుందురుగాని."

అతనికి అడ్డుతొలగి వెనక్కు తిరగబోయింది.

"ఏమిటి నీ ఉద్దేశం. 'త్రాగుబోతు వెధవా!' అంటావా?" ఆమె చెంప పగిలిపోయింది. ఒక్క త్రోపు త్రోసాడు.

తను ఇంతకాలం మోస్తున్న తన జీవితకథ పేపరుమీద కెక్కించేసరికి ఆమె పూర్తిగా బలహీనురాలయి పోయింది. ఇక ఎదిరించడానికి కూడా శక్తిలేక పోయింది. ఆమె తల గిరగిర తిరుగుతున్న టేబిల్ ఫ్యాన్ కు కొట్టుకుంది. కుప్పలా కూలిపోయింది.

హాస్పిటల్ లో, స్పెషల్ వార్డులో మెత్తటిపరుపు మీద కళ్ళు తెరిచి మాధవి ఎదురుగా, మెడలో స్టెతస్కోపు తగిలించుకుని తనవైపు చూస్తున్న— మోహనుడు. సంతోషంతోనా, దుఃఖంతోనా, ఆమెకు నోట మాటరాలేదు. తను ఇంతకాలం,

ఎదురుచూచిన మోహనుడు తనను పలకరించకుండానే వెళ్ళిపోయాడు కొంత గంభీరమూర్తిలా నడుచుకుంటూ.

మెడలో స్టెతస్కోపులో మోహనుణ్ణి చూచి అమితంగా ఆశ్చర్యపోయింది మాధవి. "తననుకో లేదు తన చిన్ననాటి చెలికాడు, బాంధవుడు, ఆనాడు పరీక్ష పోగొట్టుకున్న మోనా, మాసినచొక్కాతో, చింపిరి జుట్టుతో తనకు స్టేషన్లో కన్పించిన మోహనుడు, తనచేత అసహ్యించుకోబడిన ఆ దురదృష్టవంతుడు ఇప్పుడు డాక్టరుగా తనకు ఎదురు పడ్డాడని. అతను డాక్టరు ఎలా అయ్యాడో తన వూహాకందని విషయం."

"నేను రోగిని. అతను డాక్టరు. అతను దేవుడు, నేను భక్తురాలిని. అతను జడ్జి, నేను అపరాధిని. 'ఒకనాడు డాక్టరు అవబోతున్నాను కదా!'అని ఆ పసివాడిని, ఆ బీదవాడిని అసహ్యించుకున్నాను. కానీ నేడు నేను ఆ బీద డాక్టరు క్రింద రోగిని. అబ్బ! ఎంత సంతృప్తిగా వుంది. ఈ శిక్షలో ఎంత ఆనందం వుంది!!

"మెలుకువ వచ్చిందా?" అంటూ గంభీరంగా అడిగాడు ఆనాటి చిలిపి మోహనుడు ఆమెను.

మాధవి కళ్ళనీళ్ళు ఆగలేదు. ఆమె వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది. అతనికి అర్థంకాలేదు తన పేషంటు ఎందుకు ఏడుస్తోందో.

"మోనా!" వెక్కిళ్ళమధ్యగా మమత నిండిన పిలుపు.

ఆమెను శారదగా అనుకుంటున్న డాక్టర్ మోహన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని కళ్ళు ఆత్రంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూచాయి.

"నువ్వా! నా మాధవివా?" ఒక్కమారుగా అంత సంతోషాన్ని భరించలేక పోయాడతను. ఆ సంతోషంలో ఆ మాటలు పెదవులు దాటి పైకి రాలేక పోయాయి.

"ఎవరు పిలుస్తారు? ఇంకెవరు పిలుస్తారు తనని 'మోనా' అని. నా మధూకి తప్ప ఆ పిలుపు ఇంకెవరికి తెలుసు?" అతనికళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

"మోనా! మోనా!! నాకు ప్రాయశ్చిత్తంలేదు. నేనునిన్ను మోసం చేశాను. నేను శారదను కాను. మాధవిని, నీ మాధవిని మోనా..... కానీ....." ఆమె ఆగి అతని కళ్ళల్లోకి చూచింది.

"క్షమించు మోనా! ఒక్కమారు క్షమించానను మోనా!"

అతను తేరుకుంటున్నాడు. "పోనీ.... శిక్షించు మోనా!....... ఆనాడు నువ్వడిగావు. 'పోనీ బాగా చదువుకుంటాను నా జట్టుంటావా మాధవీ!' అని. ఆనాడు ఒప్పుకున్నాను. కాని.... కానీ..... ఈరోజు నువ్వు బాగా చదువుకున్నావు. అయినా నేను నీ జట్టుకాదు. నీజట్టు కానేకాదు మోనా" ఆమె ఆయాసపడ్తూ ఏడుస్తోంది.

అతని మధురమైన కల చెరిగి పోతోంది.

"ఎవరికొరకైతే ఇన్ని రోజులు తపస్సు చేశాడో ఆ దేవత ప్రత్యక్షమయిందీనాడు .... కానీ అతి భద్రంగా హృదయంలో దాచుకున్న దేవతను ఈ స్థితిలో ఎలా చూడడం?" ఇంక కన్పించదనుకున్న మాధవి కన్పించి, అతడిని పిచ్చివాడిని చేస్తోంది.

"తన మధు ఎందుకిలా చేసింది?" అదే అతనిని వేధిస్తున్న ప్రశ్న.

"కాదు. కాదు ఈమె నా మధూకాదు. నా మధూ ఎప్పుడూ మోనాని మోసం చేయదు. అమాయకురాలైన ఆ పసిపిల్లకు అబద్ధం ఆడడం కూడా చాతకాదు" అతనిలో సంఘర్షణ మొదలయింది. బలవంతంగా నిజాన్ని అబద్ధంగా నమ్మడానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. "ఒకే ఒక్క నిజం అతనిని మరలా వెనక్కి నెట్టోంది. "కానీ..... మాధవి.... తన మధూ తప్ప తనని అలా ఎవ్వరూ పిలవరు. నిద్రలో అయినా సరే ఆపిలుపును పోల్చుకోగలడు తను. సంవత్సరాలు దొర్లిపోయినా ఆ పిలుపులో మాధుర్యం ఇంకా చెదరలేదు. అలాంటి పిలుపును కాదని ఎలా అనగలడు?"

"ఈ రోజు నాకెందుకు కన్పించావు మధూ.... కన్పించి నేను పవిత్రంగా పూజిస్తున్న నా దేవతకు ఎందుకు మసి పులుముతావు? నా దేవతను మోసకత్తెగా, అబద్ధాలకోరుగా ఎలా నమ్మను? నమ్మి నేనెలా బ్రతుకను? ఏ ఆశతో బ్రతుకమంటావు?" అతని హృదయంలో మధూ తాలూకు స్థలం తప్ప మిగతాదంతా మండిపోతోంది. ఆస్థలం తాలూకు చరిత్ర ఎంత హీనమయినదయినాసరే దానిని తాకడానికి ఆ మంట సాహసించలేక పోతోంది.

"పోనీ....పోనీ...గతాన్ని మరచిపోతాను...'మోనా!' అనే ఆ మధురమైన పిలుపు కొరకు ఆమెను క్షమిస్తాను. ఆ పిలుపును స్వీకరిస్తాను."

అతని కనురెప్పలు టపటప కొట్టుకున్నాయి. వాటి వెనక గతం విస్మరించబడింది. ఒక్కడుగు ముందుకు వేసాడు. వాకిట్లో ఎవరిదో నీడ పడింది. అతని కళ్ళు ఆమెను పరిశీలనగా చూచాయి. ఆమె గుండెలమీద మెరుస్తున్న మంగళ సూత్రం మీద ఆగిపోయింది అతని చూపు. అంతవరకు ఆమెను ఓదార్చాలనీ, "ఇంక నీకు భయంలేదు మోనా నీకు నేనున్నాను"ని చెప్పాలనీ, ఇంకా ఏదో మధురమైన మాటలను మనసులోనే అల్లుకుంటున్న మోహన్ ఆగిపోయాడు.

అతని కళ్ళలోకి ఆశగా చూస్తూ మమకారం నిండిన స్వరంతో పిల్చింది ఆమెను.

"మోనా!"

ఒక్క క్షణం కాలంలో అతని కళ్లల్లో మెదిలిన నిరాశ తాలూకు తడిని కనురెప్పలు పీల్చుకున్నాయి. మనస్సులోనే నిట్టూర్చి జీవితమంతా కూడబెట్టిన బలాన్ని కూడతీసుకుంటూ, అస్థిరంగా అన్నాడు.

"క్షమించండి. నేను మీరనుకునే మోనాని కాను. నా పేరు చిరంజీవి. నేను డాక్టర్ చిరంజీవిని."

ఇక అక్కడ నిలవకుండా వడివడిగా అడుగు లేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు డాక్టర్ మోహన్.

షాక్ తిన్నది మాధవి. ఆమె అనుకోలేదు అతనినుండి అటువంటి జవాబు వస్తుందని. మొదట్లో అతను శిక్షిస్తాడనుకుంది. తర్వాత క్షమిస్తాడనుకుంది. అతి విచిత్రమైన కాలం మధ్యలో గడిచిపోయినా, తన మోనా ముఖభావాలు చదవగలదామె.

"తన అంచనా తప్పయిందా? కాదు. కాదు అతను మోనానే. నా కొరకు.....తన మాధవి కొరకు అబద్ధమాడాడు. ఈ అబద్ధంలో ఎంత త్యాగముందీ" ఆమె హృదయం నిండుకుంది.

"ఏ అబద్ధంతో అయితే నీ ఆశాజ్యోతిని నేను ఆర్పేసానో ఆ అబద్ధంతోనే నా జీవితాన్నివెలిగించాలని చూస్తున్నావు నువ్వు. నేను స్వార్థంతో చేసినపనిని నువ్వు ఎంత త్యాగంతో చెయ్యగలిగావు మోనా!"

"ఎంత భారమైన శిక్ష విధించావు మోనా? ఎలా మోయనీ భారాన్ని?"

"శిక్షా భారం కూడా ఒక మాధుర్యంగా వుంటుందని నాకు తెలియదు. ఈ శిక్షను సంతోషంగా మోస్తాను మోనా!"

ఆమె కిక ఆలోచించడానికి ఓపిక లేకపోయింది. మత్తుగా, నీరసంగా బలహీనంగా సోలిపోయింది. వాలిపోయాయి కనురెప్పలు.

"ఎలావుంది మాధవీ!" భర్త పిలుపు ఎక్కడో విన్పించింది ఆమెకు.

పెదవులమీద చిరునవ్వుతో హీనస్వరాన లేచి అంది ఆమె, "చాలా బాగుంది." ●